

دُعایِ ساعاتِ روز

ساعتِ سوّم: از ذهابِ شعاع [ناپیدا شدنِ ستونِ عمودیِ نور

خورشید در شرق] است تا ارتفاعِ نهار [بالا آمدنِ روز] که

به حضرت حسین علیه السلام منسوب است: یا مَنْ تَجَبَّرَ فَلَا عَيْنُ تَرَاهُ،

ای که بزرگی ورزید، پس دیده‌ای نبیندش،

یا مَنْ تَعْظَمَ فَلَا تَخْطِرُ الْقُلُوبُ بِكُنْهِهِ، یا حَسَنَ الْمَنِّ،

ای که خود را بزرگ دانست، پس دلها به حقیقتش راه نیابند، ای نیک منت،

یا حَسَنَ التَّجَاوُزِ، یا حَسَنَ الْعَفْوِ، یا جَوَادُ یا كَرِيمُ، یا مَنْ

ای نیک گذشت، ای نیک بخشش، ای بخشایشگر، ای بزرگوار، ای که چیزی

لَا يُشْبِهُهُ شَيْءٌ مِنْ خَلْقِهِ، یا مَنْ مَنْ عَلَى خَلْقِهِ بِأَوْلِيائِهِ،

از آفریدگانش به او شباهت ندارد، ای که به اولیایش بر بندگانش منت نهاد،

إِذِ ارْتَضَاهُمْ لِدِينِهِ، وَ أَدَّبَ بِهِمْ عِبَادَهُ، وَ جَعَلَهُمْ حُجَجًا، مَنْنًا

آنجا که آنان را برای دینش پسندید، و به وسیله آنان بندگانش را ادب کرد، و آنان را از باب منت از جانب خود،

مِنْهُ عَلَى خَلْقِهِ، أَسَأَلُكَ بِحَقِّ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ،

بر بندگانش حجت قرار داد، از تو می‌خواهم به حق حسین بن علی (درود خدا بر ایشان)

السَّبِطِ التَّابِعِ لِمَرْضَاتِكَ، وَ النَّاصِحِ فِي دِينِكَ، وَ الدَّلِيلِ عَلَى

آن فرزندانده پیامبر، آن پیرو خشنودیات، و خیر خواه در دینت، و راهنمای بر

ذَاتِكَ، أَسَأَلُكَ بِحَقِّهِ، وَ أَقْدَمُهُ بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي، أَنْ تُصَلِّيَ

هستی‌ات، از تو می‌خواهم به حق او، و او را پیش می‌اندازم پیشاپیش خواسته‌هایم که درود فرستی

عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا.

بر محمد و خاندان محمد، و با من چنین و چنان کنی.

ساعت چهارم: از ارتفاعِ نهار تا زوالِ شمس [هنگامِ ظهر

شرعی] است، و به علی بن الحسین علیهما السلام منسوب است:

دُعایِ ساعاتِ روز

اللَّهُمَّ صَفَا نُورِكَ فِي أَيْمٍ عَظَمَتِكَ ، وَ عَلَا ضِيَاؤُكَ فِي

خدایا خالص شد نورت در کامل‌ترین بزرگی‌ات، و برتر شد تابشت در

أَبْهَى ضَوْئِكَ، أَسْأَلُكَ بِنُورِكَ الَّذِي نَوَّرْتَ بِهِ السَّمَاوَاتِ

زیباترین پرتوت، از تو می‌خواهم به نورت که با آن آسمانها

وَ الْأَرْضِينَ ، وَقَصَمْتَ بِهِ الْجَبَابِرَةَ ، وَأَحْيَيْتَ بِهِ الْأَمْوَاتِ ،

و زمین را روشن کردی، و گردنکشان را شکستی، و زنده کردی مردگان را،

وَ أَمَتَّ بِهِ الْأَحْيَاءَ ، وَ جَمَعْتَ بِهِ الْمُتَفَرِّقَ ، وَ فَرَّقْتَ بِهِ

و زندگان را میراندی، و پراکنده‌ها را جمع نمودی، و جمع شده‌ها

الْمُجْتَمِعَ ، وَ أَتَمَمْتَ بِهِ الْكَلِمَاتِ ، وَ أَقَمْتَ بِهِ السَّمَاوَاتِ ،

را پراکندی، و کلمات را کامل نمودی، و آسمانها را به پاسختی،

أَسْأَلُكَ بِحَقِّ وَلِيِّكَ ، عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ ، الذَّابِّ

از تو می‌خواهم به حق ولی‌ات علی بن الحسین (درود خدا بر ایشان)، آن مدافع

عَنْ دِينِكَ ، وَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِكَ ، وَ أَقْدَمَهُ بَيْنَ يَدَيِ

از دینت، و کوشنده در راهت، و او را پیش می‌اندازم پیشاپیش

حَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي

خواسته‌هایم اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی و با من

كَذَا وَ كَذَا.

چنین و چنان کنی.

ساعت پنجم: از زوال شمس است تا مقدار چهار رکعت

پس از آن که به حضرت باقر عليه السلام منسوب است: اللَّهُمَّ رَبِّ

خدایا ای پروردگار

الضِّيَاءِ وَالْعَظْمَةِ وَالنُّورِ ، وَالْكَبْرِيَاءِ وَالسُّلْطَانِ ، تَجَبَّرْتَ

تابش و بزرگی، و روشنایی و کبریایی و فرمانروایی، به بزرگی

بِعَظْمَةِ بَهَائِكَ ، وَ مَنَنْتَ عَلَيَّ عِبَادِكَ بِرَأْفَتِكَ وَ رَحْمَتِكَ ،

جمالت بزرگی یافتی، و به رأفت و مهрт بر بندگان منت نهادی،

دُعایِ ساعاتِ روز

وَدَلَّلْتَهُمْ عَلَى مَوْجُودِ رِضَاكَ ، وَ جَعَلْتَ لَهُمْ دَلِيلًا يَدُهُمْ عَلَى

و بر خشنودی حاصلت راهنمایی شان کردی، و برای آنان راهنمایی و قرار دادی تا بر محبتت راهنمایی شان

مَحَبَّتِكَ ، وَ يُعَلِّمُهُمْ مَحَابَّتَكَ ، وَ يَدُهُمْ عَلَى مَشِيَّتِكَ . اَللّهُمَّ

می کند، و بر آنچه از افعال و اخلاق دوست داری دلالتشان می نماید، و آنان را بر مشیتت راهنمایی می کند، خدایا

فَبِحَقِّ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ عَلَيْكَ ، وَ اَقْدَمُهُ بَيْنَ

به حق محمد بن علی (درود خدا بر او و ایشان) بر تو، و او را پیش می اندازم

يَدَي حَوَائِجِي ، اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ اَنْ تَفْعَلَ

و پیشاپیش خواسته هایم اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی و با من

بِي كَذَا وَ كَذَا .

چنین و چنان کنی.

ساعت ششم: به اندازه چهار رکعت از زوال گذشته تا هنگام

نماز ظهر است که به حضرت صادق عليه السلام منسوب است:

يَا مَنْ لَطْفَ عَنِ ادْرَاكِ الْاَوْهَامِ ، يَا مَنْ كَبُرَ عَنِ مَوْجُودِ الْبَصْرِ ،

ای که از ادراک پندارها پنهان است، ای که بزرگتر از یافته های دیده است،

يَا مَنْ تَعَالَى عَنِ الصِّفَاتِ كُلِّهَا ، يَا مَنْ جَلَّ عَنِ مَعَانِي اللَّطْفِ ،

ای که از همه صفات برتر است، ای که والاتر از معانی لطف،

وَ لَطْفَ تَرِازِ مَعَانِي شَكْوَةِ اسْتِ ، اَسْأَلُكَ بِنُورِ وَجْهِكَ ، وَ ضِيَاءِ

و لطیف تر از معانی شکوه است، از تو می خواهم به نور جلوهات، و تابش

كِبْرِيَاؤِكَ ، وَ اَسْأَلُكَ بِحَقِّ عَظَمَتِكَ الْعَافِيَةِ مِنْ نَارِكَ ،

کبریایت، و از تو می خواهم به حق عظمتت عافیت از دوزخ ترا،

وَ اَسْأَلُكَ بِحَقِّ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْكَ ، وَ اَقْدَمُهُ بَيْنَ يَدَي

و از تو می خواهم به حق جعفر بن محمد بر تو، و او را پیش می اندازم، پیشاپیش

حَوَائِجِي ، اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ اَنْ تَفْعَلَ بِي

خواسته هایم اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی و با من

دُعَائِي سَاعَاتِ رُؤُوسِ

كَذَا وَ كَذَا . ساعت هفتم: از هنگام نماز ظهر است ، تا مقدار

چنین و چنان کنی.

چهار رکعت پیش از عصر که به موسی بن جعفر عَلَيْهِمَا السَّلَامُ

منسوب است :

يَا مَنْ تَكَبَّرَ عَنِ الْأَوْهَامِ صَوْرَتُهُ ، يَا مَنْ تَعَالَى عَنِ الصِّفَاتِ

ای که حقیقتش از پندارها فراتر است، ای که از صفات بالاتر است

نُورُهُ ، يَا مَنْ قَرَّبَ عِنْدَ دُعَائِهِ خَلْقَهُ ، يَا مَنْ دَعَاهُ الْمُضْطَرُّونَ ،

نورش، ای که هنگام دعای بندگانش نزدیک است، ای که ناچاران او را خواندند،

وَ لِحَبَابِ إِلَيْهِ الْخَائِفُونَ ، وَ سَأَلَهُ الْمُؤْمِنُونَ ، وَ عَبَدَهُ الشَّاكِرُونَ ،

و هراسندگان به او پناه بردند، و مؤمنان از او خواستند، و سپاسگزاران او را پرستیدند،

وَ حَمِدَهُ الْمُخْلِصُونَ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ نَوْرِكَ الْمُضِيِّ ، وَ بِحَقِّ مُوسَى

و خالصان او را ستایش نمودند، از تو می خواهم به حق نور تابنده ات، و به حق موسی

بِنِ جَعْفَرٍ عَلَيْكَ ، وَ اتَّقَرَّبُ بِهِ إِلَيْكَ ، وَ أُقَدِّمُهُ بَيْنَ يَدَيِ

بن جعفر بر تو، و به او به جانب تو تقرب می جویم، و او را پیش می اندازم پیشاپیش

خَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي

خواستهایم اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی، و با من

كَذَا وَ كَذَا . ساعت هشتم: از مقدار چهار رکعت بعد از ظهر

چنین و چنان کنی.

است تا هنگام نماز عصر که به علی بن موسی الرضا عَلَيْهِمَا السَّلَامُ

منسوب است :

يَا خَيْرَ مَدْعُوٍّ ، يَا خَيْرَ مَنْ أَعْطَى ، يَا خَيْرَ مَنْ سُئِلَ ، يَا مَنْ

ای بهترین خوانده شده، ای بهترین کسی که بخشید، ای بهترین کسی که درخواست شد، ای کسی که

دُعای سَاعَاتِ رُز

أَضَاءَ بِاسْمِهِ ضَوْءِ النَّهَارِ ، وَ أَظْلَمَ بِهِ ظُلْمَةُ اللَّيْلِ ، وَ سَأَلَ بِاسْمِهِ

به نامش روشنی روز روشن شد، و تاریکی و تاریکی شب تاریک گشت، و به نام او

وَ اِبْلُ السَّيْلِ ، وَ رَزَقَ أَوْلِيَاءَهُ كُلَّ خَيْرٍ ، يَا مَنْ عَلَا السَّمَاوَاتِ

باران سیل آسا جاری گشت، و هر خیری را نصیب اولیایش نمود، ای کسی که برتر آمد بر آسمانها

نُورِهِ ، وَ الْأَرْضَ ضَوْؤُهُ ، وَ الشَّرْقَ وَ الْغَرْبَ رَحْمَتُهُ ، يَا وَاسِعَ

نورش، و بر زمین تابشش، و بر شرق و غرب رحمتش، ای پهناور

الْجُودِ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرَّضَا عَلَيْهِمَا السَّلَامُ ،

بخشش، از تو می خواهم به حق علی بن موسی الرضا (درود خدا بر او و ایشان)،

وَ أَقْدِمُهُ (فَأُقَدِّمُهُ) بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

و او را پیش می اندازم پیشاپیش خواسته هایم اینکه درود فرستی بر محمد

وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا . سَاعَتِ نَهْمٍ : از هنگام

و خاندان محمد و با من چنین و چنان کنی.

نماز عصر است تا دو ساعت پس از آن که به حضرت جواد

عَلَيْهِ السَّلَامُ منسوب است:

يَا مَنْ دَعَاهُ الْمُضْطَرُّونَ فَأَجَابَهُمْ ، وَ التَّجَا إِلَيْهِ الْخَائِفُونَ

ای که ناچاران او را خواندند، پس ایشان را اجابت کرد، و به او پناه بردند هر اسندگان،

فَأَمَّنَهُمْ ، وَ عَبَدَهُ الطَّائِعُونَ فَشَكَرَهُمْ ، وَ شَكَرَهُ الْمُؤْمِنُونَ

پس آنان را ایمنی داد، و فرمانبرداران او را عبادت کردند، پس از آنان قدردانی نمود، و مؤمنان او را

فَحَبَّاهُمْ ، وَ أَطَاعُوهُ فَعَصَمَهُمْ ، وَ سَأَلُوهُ فَأَعْطَاهُمْ ، وَ نَسُوا

سپاس گزاردند، پس به آنان عطا کرد، و از او اطاعت کردند، نگاهشان داشت، و از او خواستند، به آنان بخشید،

نِعْمَتَهُ فَلَمْ يُحِلْ شُكْرَهُ مِنْ قُلُوبِهِمْ ، وَ آمَنَ عَلَيْهِمْ فَلَمْ يَجْعَلْ

و نعمتش را فراموش کردند، پس بیرون نکرد سپاسش را از قلوبشان، و بر آنان منت نهاد پس

اسْمَهُ مَنَسِيًّا عِنْدَهُمْ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا

نامش را نزد آنان فراموش شده نساخت، از تو می خواهم به حق محمد بن علی (درود خدا بر او و ایشان)

دُعایِ ساعاتِ روز

السَّلَامُ ، حُجَّتِكَ الْبَالِغَةِ ، وَ نِعْمَتِكَ السَّابِغَةِ ، وَ مَحَجَّتِكَ

حجت رسالت، و نعمت کاملت، و راهروشت،

الْوَاضِحَةِ ، وَ أَقْدِمُهُ بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَي مُحَمَّدٍ

و او را پیش می اندازم پیشاپیش خواسته هایم اینکه بر محمد

وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا . ساعت دهم: دو

و خاندان محمد درود فرستی و با من چنین و چنان کنی.

ساعت پس از هنگام نماز عصر، تا پیش از زرد شدن

خورشید است که به حضرت هادی عليه السلام منسوب است:

يَا مَنْ عَلَا فَعَظَمَ ، يَا مَنْ تَسَلَّطَ فَتَجَبَّرَ ، وَ تَجَبَّرَ فَتَسَلَّطَ ، يَا مَنْ

ای که فراز آمد و بزرگ گشت، و چیره گشت و بزرگمنش شد، و بزرگمنش شد و چیره گشت، ای که

عَزَّ فَاسْتَكْبَرَ فِي عِزِّهِ ، يَا مَنْ مَدَّ الظِّلَّ عَلَى خَلْقِهِ ، يَا مَنْ اَمْتَنَّ

عزیز شد و بزرگی گرفت، ای که سایه را بر بندگانش گستراند، ای که منت نهاد

بِالمَعْرُوفِ عَلَى عِبَادِهِ ، يَا عَزِيزًا ذَا انتِقَامٍ ، يَا مُنْتَقِمًا بِعِزَّتِهِ مِنْ

بر بندگانش با احسان، ای عزیز صاحب انتقام، ای انتقام گیرنده عزتش از

أَهْلِ الشَّرِكِ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ ،

اهل شرک، از تو می خواهم به حق علی بن محمد (درود خدا بر او و ایشان)

وَ أَقْدِمُهُ بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ

و او را پیش می اندازم پیشاپیش خواسته هایم اینکه بر محمد و خاندان

مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا .

محمد درود فرستی، و با من چنین و چنان کنی.

ساعت یازدهم: پیش از زرد شدن خورشید تا زرد شدن آن

است که به حضرت عسگری عليه السلام منسوب است:

دُعاهای ساعات روز

يا اَوَّلَ بِلَا اَوَّلِيَّةٍ ، وِيا اَخرًا بِلَا اَخرِيَّةٍ ، يا قَيِّومًا بِلَا مُنتَهَى

یا اول بی آغاز، وای آخر بی پایان، ای پاینده‌ای که برای دیرینگی‌اش نهایتی

لِقَدَمِهِ ، يا عَزِيزًا بِلَا اِنْقِطَاعِ لِعِزَّتِهِ ، يا مُتَسَلِّطًا بِلَا ضَعْفٍ مِّنْ

نیست، ای عزیزی که برای عزتش گسستنی نیست، ای چیره‌ای که

سُلْطَانِهِ ، يا كَرِيمًا بِدَوَامِ نِعْمَتِهِ ، يا جَبَّارًا وَ مُعْزًّا لِأَوْلِيائِهِ ،

سلطنتش بدون ضعف است، ای کریم به دوام نعمتش، ای جبار و عزت‌بخش اولیایش،

يا خَبِيرًا بِعِلْمِهِ ، يا عَلِيمًا بِقُدْرَتِهِ ، يا قَدِيرًا بِذَاتِهِ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ

ای آگاه به دانایی‌اش، ای دانا به توانایی‌اش، ای توانا به ذاتش، از تو می‌خواهم به حق

الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ ، وَ أَقْدِمُهُ بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي ،

حسن بن علی (درود خدا بر او و ایشان) و او را پیش می‌اندازم پیشاپیش خواسته‌هایم

أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا .

اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی، و با من چنین و چنان کنی.

ساعت دوازدهم: از زرد شدن خورشید است تا غروب آن ،

که به امام عصر عليه السلام منسوب است: يا مَنْ تَوَحَّدَ بِنَفْسِهِ عَنِ

ای که به حقیقتش از بندگانش یگانه

خَلْقِهِ ، يا مَنْ غَنِيَ عَنِ خَلْقِهِ بِصُنْعِهِ ، يا مَنْ عَرَّفَ نَفْسَهُ وَ

و ممتاز مانده، ای آن که به کارش، از آفریدگانش بی نیاز گشته، ای آن که حقیقتش

خَلْقَهُ وَ بِلُطْفِهِ ، يا مَنْ سَلَكَ بِأَهْلِ طَاعَتِهِ مَرْضَاتَهُ ، يا مَنْ أَعَانَ

را به لطفش بر بندگان شناسانده، ای آن که اهل طاعتش را به خشنودی‌اش کشانده،

أَهْلَ مَحَبَّتِهِ عَلَيَّ شُكْرِهِمْ ، يا مَنْ مَنَّ عَلَيْهِمْ بِدِينِهِ ، وَ لَطَفَ لَهُمْ

ای آن که اهل محبتش را بر سپاسگزاری یاری داده، ای آن که با دینش بر آنان منت نهاد، و به هدیه‌اش

بِنَائِلِهِ ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ الخَلْفِ الصَّالِحِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ ،

بر اینان لطف نموده، از تو می‌خواهم به حق جانشین شایسته بر تو،

وَ أَتَضَرَّعُ إِلَيْكَ بِهِ ، وَ أَقْدِمُهُ بَيْنَ يَدَي حَوَائِجِي ، أَنْ تُصَلِّيَ

و به وسیله او به درگهت زاری می‌نمایم، و او را پیش می‌اندازم پیشاپیش خواسته‌هایم اینکه

دُعایِ ساعاتِ روز

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا . اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى

بر محمد و خاندان محمد درود فرستی و با من چنین و چنان کنی، خدا یا بر محمد

مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، أُولَى الْأَمْرِ الَّذِينَ أَمَرْتَ بِطَاعَتِهِمْ ،

و خاندان محمد درود فرست آن صاحبان فرمانی، که فرمان دادی به طاعتشان،

وَ أُولَى الْأَرْحَامِ الَّذِينَ أَمَرْتَ بِصِلَتِهِمْ ، وَ ذَوَى الْقُرْبَى الَّذِينَ

و بستگانی که به پیوند با آنان فرمان راندی، خویشاوندانی که

أَمَرْتَ بِمَوَدَّتِهِمْ ، وَ الْمَوَالِي الَّذِينَ أَمَرْتَ بِعِرْفَانِ حَقِّهِمْ ، وَ أَهْلَ

امر نمودی به دوستی شان، و سرپرستانی که به شناسایی حقیقتان فرمان دادی، و اهل

الْبَيْتِ الَّذِينَ أَذْهَبَتْ عَنْهُمْ الرَّجْسَ ، وَ طَهَّرْتَهُمْ تَطْهِيرًا ، أَنْ

بیتی که از آنان پلیدی را بردی و پاکشان نمودی پاک کردنی کامل و شایسته،

تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ ، وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا .

که بر محمد و خاندان محمد درود فرستی و با من چنین و چنان کنی.

علامه مجلسی در «مقباس المصابیح» فرموده: به سندهای

معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت شده: حق تعالی در سه

ساعت شب، و سه ساعت روز، خود را به مجد و بزرگواری

یاد می کند. سه ساعت روز از وقت بالا آمدن خورشید تا

آغاز ظهر است، و سه ساعت شب ثلث آخر شب تا صبح

است، پس هر بنده مؤمن این تمجید را بخواند، و دلش با

خدا باشد، البته حق تعالی حاجت او را بر آورد، و اگر شقی

بدعاقبت باشد، امیدوارم سعادت مند و نیکو عاقبت گردد.

مؤلف گوید: اگر در این ساعاتی روز و شب این دعا را

دُعاهای ساعات روز

بخواند مناسب تر خواهد بود: أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، رَبُّ

تویی خدا، معبودی جز تو نیست، پروردگار

الْعَالَمِينَ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ؛ أَنْتَ اللَّهُ

جهانیان تویی خدا معبودی جز تو نیست بخشنده مهربان، تویی خدا

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، مَلِكُ

معبودی جز تو نیست والای بزرگ، تویی خدا معبودی جز تو نیست پادشاه

(مَالِكُ) يَوْمَ الدِّينِ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ؛

روز جزا، تویی خدا معبودی جز تو نیست آمرزنده و مهربان،

أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ،

تویی خدا معبودی جز تو نیست عزیز و حکیم، تویی خدا معبودی جز تو نیست

مِنْكَ بَدَأُ كُلَّ شَيْءٍ (بَدَأُ الْخَلْقِ) وَإِلَيْكَ يَعُودُ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ

هر چیز از تو آغاز شد، و به تو باز می گردد، تویی خدا که معبودی

إِلَّا أَنْتَ ، لَمْ تَزَلْ وَلَا تَزَالُ ؛ أَنْتَ اللَّهُ (الَّذِي) لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، خَالِقُ

جز تو نیست، همیشه بودی و خواهی بود، تویی خدا معبودی جز تو نیست آفریننده

الْخَيْرِ وَالشَّرِّ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، خَالِقُ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ ؛ أَنْتَ

نیکی و بدی، تویی خدا، معبودی جز تو نیست، پدیدآورنده بهشت و دوزخ، تویی

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ (هُوَ) ، الْأَحَدُ الصَّمَدُ ، لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُولَدْ ،

خدا، معبودی جز تو نیست یگانه، بی نیاز، نزاده، وزاده نشده،

وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ، الْمَلِكُ

و هیچ کس همتای او نبود، تویی خدا، معبودی جز تو نیست، فرمانروای

الْقُدُّوسُ ، السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ ، الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ،

بس مقدس، سلام مؤمن، چیره، عزیز، جبار، بزرگمنش،

سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ؛ أَنْتَ (هُوَ) اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ

منزه است خدا از آنچه بر او شرک می آورند، تویی خدای آفرینشگر، آفریننده

الْمُصَوِّرُ ، لَكَ (لَهُ) الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ، يُسَبِّحُ لَكَ (لَهُ) مَا فِي

صورت بخش، نامهای برتر برای توست، آنچه در

دُعَاهِمْ سَرُّوْ

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَأَنْتَ (وَهُوَ) الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ؛ أَنْتَ اللَّهُ

آسمانها و زمین است برای تو تسبیح می گویند، و تو عزیز و حکیمی، تویی خدا

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ، وَالْكَبِيرُ الرَّدَّاءُ كَ. ابْنِ بَابُوِيَه

معبودی جز تو نیست بزرگ و والاتر، و کبریایی تنها ردای توست.

به سند صحیح از حضرت صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ روایت کرده: هر بنده‌ای

هر روز هفت مرتبه بگوید: أَسْأَلُ اللَّهَ الْجَنَّةَ وَ أَعُوذُ بِاللَّهِ

از خداوند بهشت را می‌خواهم و به خدا از دوزخ

مِنَ النَّارِ، دوزخ می‌گوید: خدایا او را از من پناه ده. و به سند

پناه می‌برم.

معتبر دیگری از آن حضرت روایت کرده: اگر مؤمنی در

یک روز به چهل گناه کبیره دچار شود، آنگاه از روی

ندامت و پشیمانی، این استغفار را بخواند، خدا گناهان او را

بیامرزد: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْحَيُّ الْقَيُّومُ، بَدِيعُ

آمرزش می‌طلبم از خدا که معبودی جز او نیست، زنده و پاینده است، آفریننده

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، وَ أَسْأَلُهُ أَنْ يَتُوبَ

آسمانها و زمین می‌باشد، صاحب بزرگی و اکرام است، و از او می‌خواهم که توبه‌ام

عَلَيَّ. و نیز به سند معتبر از آن حضرت روایت کرده: هر که هر

را بپذیرد.

روز هفت مرتبه بگوید:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ نِعْمَةٍ كَانَتْ أَوْ هِيَ كَائِنَةٌ؛ اِدَاءِ شُكْرِ

ستایش خدای را بر هر نعمتی که بوده یا خواهد بود.

دُعاهای سَرُو

نعمتهای گذشته و آینده را کرده است. و نیز به سند معتبر از آن حضرت روایت کرده: هر که هر روز بیست و پنج مرتبه بگوید:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ، وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ،

و مسلمان را.

و زنان با ایمان

مردان

بیامرز

خداوند،

حق تعالی به عدد هر مؤمن که از دنیا رفته، و هر مؤمن که تا روز قیامت بیاید، در نامه عمل او حسنه می نویسد، و به آن عدد گناهان او را محو کند، و درجه‌ای در بهشت برای او بلند گرداند. و همچنین به سند معتبر از آن حضرت روایت کرده: هر که هر روز صد مرتبه بگوید: لا حَوْلَ وَ لا قُوَّةَ اِلَّا بِاللَّهِ حَقَّ تَعَالَى هفتاد نوع بلا را از او دور می گرداند، که کمترین آنها اندوه شدید و غم باشد، و در روایت دیگر، هرگز پریشان نشود. کلینی و شیخ طبرسی و دیگران به سندهای حسن و معتبر از حضرت صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ روایت کرده‌اند: حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ هر روز هفتاد مرتبه می گفت: اَسْتَغْفِرُ اللهَ وَ هَفْتاد مرتبه اَتُوبُ اِلَى اللهِ در کتاب کشف الغمّه و امالی شیخ طوسی، به سند معتبر روایت شده: رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فرمود: هر که هر روز صد مرتبه بگوید: لا اِلهَ اِلَّا اللهُ، الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ، از فقر و وحشت قبر امان یابد، و توانگری به او روی آورد، و درهای

دُعَاهِمْ سَرُورُ

بهشت به رویش گشوده شود. و در کتاب «امالی» لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ آمده است، و در کتاب ثواب الاعمال و محاسن برقی بجای صد مرتبه، سی مرتبه روایت کرده‌اند. قطب راوندی در کتاب «دعوات» خود از حضرت رضا عليه السلام روایت کرده: حضرت رسول صلى الله عليه وآله فرمود: هر که بخواند او را، بیش از مجاهدان در ملاء اعلیٰ ثنا گویند، هر روز این دعا را بخواند، اگر حاجتی داشته باشد برآورده شود و اگر دشمنی داشته باشد بر او چیره گردد، اگر قرضی داشته باشد ادا گردد، اگر اندوه سخت و غمی داشته باشد برطرف می‌شود، و این دعا از هفت آسمان بالا رود، تا در لوح محفوظ برای او نوشته شود، دعا این است:

سُبْحَانَ اللَّهِ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا

منزه است خدا، چنان که سزاوار خداست، و ستایش برای خداست، چنان که سزاوار خداست، و معبودی

اللَّهُ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَلَا حَوْلَ

جز خدا نیست، چنان که سزاوار خداست و خدا بزرگتر است، چنان که سزاوار خداست، و جنبش

وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ، وَ أَهْلِ بَيْتِهِ،

و نیرویی نیست مگر به خدا، و درود خدا بر محمد پیامبر و بر اهل بیتش

وَجَمِيعِ الْمُرْسَلِينَ وَالنَّبِيِّينَ، حَتَّى يَرْضَى اللَّهُ.

و همه رسولان و پیامبران، تا جایی که خدا خشنود شود.

به سند معتبر از امام رضا عليه السلام روایت شده: شخصی از اصحاب رسول خدا نامه‌ای را یافت، آن نامه را خدمت آن

دُعایِ سُورَةُ

حضرت آورد، حضرت ندا کردند، که همه اصحاب حاضر شوند، بعد بر منبر آمد و فرمود: این نامه‌ای است که یوشع بن نون وصی موسی عَلَيْهِ السَّلَامُ نوشته است، و مضمون نامه این بود: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ؛ به درستی که پروردگار شما با شما دوست و مهربان است، به درستی که بهترین بندگان باتقوا گمنام‌اند، و بدترین خلق کسی است، که به ریاست باطل انگشت‌نمای مردم باشد، پس کسی که می‌خواهد به او ثواب کامل داده شود، و شکر نعمتهای خدا را کرده باشد، هر روز این دعا را بخواند:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. سُبْحَانَ اللَّهِ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَالْحَمْدُ

به نام خدا که رحمتش بسیار و مهربانی‌اش همیشگی است، منزّه است خدا چنان که سزاوار خدا است، و ستایش

لِلَّهِ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَمَا يَنْبَغِي لِلَّهِ، وَلَا حَوْلَ

خدای را چنان که سزاوار خدا است، و نیست معبودی جز خدا چنان که سزاوار خدا است، و جنبش

وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآهْلِ بَيْتِهِ، النَّبِيِّ

و نیرویی نیست جز به خدا، و درود خدا بر محمد و اهل بیتش پیامبر

الْأُمِّيِّ، وَعَلَى جَمِيعِ الْمُرْسَلِينَ وَالنَّبِيِّينَ، حَتَّى يَرْضَى اللَّهُ.

امّی و بر تمام رسولان و پیامبران، تا خدا خشنود گردد.

در کتاب «بلد الامین» از رسول خدا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ روایت کرده: هر که هر روز ده مرتبه بگوید: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، از گناهان بیرون آید، مانند روزی که از مادر متولد شده، و خدا از او هفتاد نوع بلا را دفع کند، که از

دَعَا هِيَ سَرُورٌ

جمله آنها دیوانگی و خوره و پیسی و فلج باشد، و حق تعالی هفتاد هزار فرشته بگمارد که برای او استغفار نمایند. از حضرت صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ روایت شده: هر که هر روز صد بار بگوید: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ؛ تنگدستی و فقر او را درنیابد، و هر که هر روز صد بار بگوید: سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ؛ حق تعالی بدنش را بر آتش دوزخ حرام گرداند.

در کتاب «بلد الامین» از حضرت رسول صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ روایت کرده: هر که هر روز ده بار این دعا را بخواند، حق تعالی چهار هزار گناه کبیره او را بیامرزد، و وی را از سکرات مرگ و فشار قبر، و صد هزار هراس قیامت نجات دهد، و از شرّ شیطان و سپاهیان او محفوظ گردد، و قرضش ادا شود، و اندوه و غمش برطرف گردد، دعا این است:

أَعَدَدْتُ لِكُلِّ هَوْلٍ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَ لِكُلِّ هَمٍّ وَ غَمٍّ مَا شَاءَ اللَّهُ،

مهیا کردم برای هر هراسی «لا اله الا الله» را و برای هر اندوه و غمی، «ما شاء الله» را،

وَ لِكُلِّ نِعْمَةٍ الْحَمْدُ لِلَّهِ، وَ لِكُلِّ رَخَاءٍ الشُّكْرُ لِلَّهِ، وَ لِكُلِّ

و برای هر نعمتی «الحمد لله»، و برای هر راحتی «الشكر لله»، و برای هر

أَعْجَابَةٍ سُبْحَانَ اللَّهِ، وَ لِكُلِّ ذَنْبٍ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، وَ لِكُلِّ

شگفتی «سبحان الله»، و برای هر گناهی «استغفر لله» و برای هر

دُعَاهِی سَرُورُ

مُصِیْبَةٌ اِنَّا لِلّٰهِ، وَ اِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ، وَ لِكُلِّ ضَيْقٍ حَسْبِيَ اللّٰهُ،

مصیبت «انا لله و انا الیه راجعون» را، و برای هر تنگی «حسبی الله»

وَ لِكُلِّ قَضَاءٍ وَ قَدَرٍ تَوَكَّلْتُ عَلٰی اللّٰهِ، وَ لِكُلِّ عَدُوٍّ

و برای هر قضا و قدر «توکلت علی الله» را، و برای هر دشمن

اِعْتَصَمْتُ بِاللّٰهِ، وَ لِكُلِّ طَاعَةٍ وَ مَعْصِيَةٍ، لَاحَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ

«اعتصمت بالله» را، و برای هر طاعت و معصیت «لا حول و لا قوّة»

اِلَّا بِاللّٰهِ، اَلْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

الا بالله العلی العظیم» را.

کلینی و ابن بابویه و برقی رحمة الله علیهم به سندهای معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده‌اند: هر که هر روز ده بار این دعا را بخواند، حق تعالی چهل و پنج هزار حسنه برای او بنویسد، و چهل و پنج هزار گناه را از او محو کند، و چهل و پنج هزار درجه در بهشت برای او بلند نماید، و برای او حرزی [محافظ و نگهدارنده] باشد از شرّ شیطان و ظالمان، و او را گناه کبیره متصرف نشده و احاطه‌اش نکند. و به روایت دیگر: چنان باشد که قرآن را دوازده بار ختم کرده باشد، و خدا در بهشت خانه‌ای برای او بنا کند. و در روایت ابن بابویه «ده بار» ذکر نشده است، دعا این است:

اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ وَ حْدَهُ، لَا شَرِيكَ لَهُ، اِلَهًا وَاحِدًا

گواهی می‌دهم که معبودی جز خدا نیست، یگانه و بی شریک است، معبود، یکتا

اَحَدًا صَمَدًا، لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَ لَا وَلَدًا. در کتابهای «ثواب

یگانه بی نیاز، همسر و فرزندی نگرفته است

دُعای هرگز

الاعمال» و «محاسن» و «کافی» از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده‌اند: حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: هر که هر روز پانزده مرتبه بگوید:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، حَقًّا حَقًّا؛ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، إِيْمَانًا وَ تَصَدِيقًا؛

معبودی جز خدا نیست، به راستی به راستی، معبودی جز خدا نیست می‌گویم از روی ایمان و باور

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، عُبُودِيَّةً وَرَقًّا؛ حق تعالی روی رحمت خود را

معبودی جز خدا نیست، می‌گویم از روی بندگی و معبودیت

از او نگرداند، تا وارد بهشتش کند. در «محاسن» از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله روایت کرده: هر که هر روز صد بار «سُبْحَانَ اللَّهِ» بگوید، از قربانی کردن صد شتر برای کعبه بهتر است، و هر که صد بار الْحَمْدُ لِلَّهِ بگوید، از آزاد کردن صد بنده بهتر است، و هر که صد بار اللَّهُ أَكْبَرُ بگوید از این که صد اسب با زین و لگام در راه خدا بفرستد بهتر است، و هر که صد بار لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ بگوید، کسی عملش از او نیکوتر نباشد، مگر آن که بیشتر بگوید. قطب راوندی روایت کرده: در بنی اسرائیل عابدی بود، که سالها به عبادت حق پرداخته بود، روزی به حضرت حق عرضه داشت: می‌خواهم حال خود را نزد تو بدانم، اگر اعمال مرا پسندیده باشی، از این اعمال بسیار انجام دهم، و گرنه پیش از مرگ توبه کنم، خدا فرشته‌ای با این پیام نزد او فرستاد: که برای تو نزد خدا هیچ

دُعاهای سَرُو

عمل خیری نیست! پرسید پروردگارا عبادت‌های من چه شد؟
فرشته گفت: هر کار خیری انجام می‌دادی، مردم را خبر
می‌کردی، که تو را نیک بدانند، و به نیکی یاد کنند، اکنون
ثواب تو همان است، که خود بر عمل خود خشنود شدی،
این سخن بر عابد بسیار گران آمد، و اندوهگین و نالان شد،
بار دیگر فرشته آمد و گفت: حق تعالی می‌فرماید: اکنون
خود را از من بخر، و پس از این هر روز به عدد هر رگی از
رگهای بدن خود تصدق بده، گفت: چگونه می‌توانم چنین
کاری انجام دهم؟ پاسخ داد: هر روز سیصد و شصت مرتبه به
عدد رگهای بدنت بگو:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ عرضه داشت: پروردگارا بیشتر بفرما، فرمود:
اگر بیشتر بگویی ثواب بیشتر دارد. کلینی به سند معتبر از
حضرت صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ روایت کرده: رسول خدا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ هر روز به
عدد رگهای بدن، سیصد و شصت بار می‌گفت:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، كَثِيرًا عَلَى كُلِّ حَالٍ. به روایت دیگر از

دُعَاةٌ هِيَ سُرُورٌ

آن حضرت نقل شده: هر که در دو ماه پیاپی، هر روز چهار

صدبار این دعا را بخواند، خدا به او دانش بسیار یا دارایی

فراوان کرامت فرماید، و دعا این است: **أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي**

می جویم آمرزش

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْحَيُّ الْقَيُّومُ، الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ، بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ

از خدا که معبودی جز او نیست، زنده و پاینده، بخشنده و مهربان، پدیدآورنده آسمانها

وَالْأَرْضِ، مِنْ جَمِيعِ ظُلْمِي وَ جُرْمِي، وَ إِسْرَافِي عَلَى نَفْسِي،

و زمین، از همه ستم و گناه و نافرمانی ام از خدا و به سوی

وَ أَتُوبُ إِلَيْهِ. شیخ طوسی و دیگران روایت کرده اند

او باز می گردم.

که مستحب است مؤمن هر روز این دعا را بخواند:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِنُورِ وَجْهِكَ الْمَشْرِقِيِّ، الْحَيِّ الْبَاقِي

خدایا از تو می خواهم به نور تابناک جلوه زنده پاینده

الْكَرِيمِ، وَ أَسْأَلُكَ بِنُورِ وَجْهِكَ الْقُدُّوسِ، الَّذِي أَشْرَقَتْ بِهِ

کریمات، و از تو می خواهم به نور جلوه بسیار مقدّست که

السَّمَاوَاتِ، وَ انْكَشَفَتْ بِهِ الظُّلُمَاتُ، وَ صَلَحَ عَلَيْهِ أَمْرُ

آسمانها به آن تابان شد، و تاریکی ها به آن برطرف گشت، و اصلاح شد به آن امر

الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ، وَ أَنْ تُصَلِّحَ

پیشینیان و پسینیان، اینکه بر محمد و خاندانش درود فرستی، و همه کارهایم

لِي شَأْنِي كُلَّهُ.

را اصلاح نمایی.

کفعمی از حضرت باقر علیه السلام روایت کرده: هر که هر روز این

دُعاهای سَرُو

دعا را بخواند حق تعالی امور دنیا و آخرت او را کفایت کند:

بِسْمِ اللَّهِ، حَسْبِيَ اللَّهُ، تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ. اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ

به نام خدا، خدا مرا بس است، توکل کردم بر خدا، خدایا خیر همه امورم

أُمُورِي كُلِّهَا، وَ أَعُوذُ بِكَ مِنْ خِزْيِ الدُّنْيَا وَ عَذَابِ الآخِرَةِ.

را از تو می خواهم، و به تو پناه می برم از رسوایی دنیا و عذاب آخرت.

و نیز روایت کرده: هر که هر روز این دعا را هفت

بار بخواند، امور دنیا و آخرت او کفایت شود: حَسْبِيَ اللَّهُ

خداوند بس است

رَبِّي؛ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ؛ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ، وَ هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.

مرا، پروردگارم خداست، معبودی جز خدا نیست، بر او توکل کردم، و او پروردگار عرش بزرگ است.

و نیز روایت کرده: هر که در طول یک سال، هر روز یک بار

این دعا را بخواند، تا جای خود را در بهشت نبیند

نمیرد: سُبْحَانَ الدَّائِمِ الْقَائِمِ؛ سُبْحَانَ الْقَائِمِ الدَّائِمِ؛ سُبْحَانَ

منزه است پاینده پا برجا، منزه است پاینده پاینده، منزه است

الوَاحِدِ الْأَحَدِ؛ سُبْحَانَ الْفَرْدِ الصَّمَدِ؛ سُبْحَانَ الْحَيِّ

یگانه یکتا، منزه است بی همتای بی نیاز، منزه است زنده

الْقَيُّومِ؛ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ بِحَمْدِهِ؛ سُبْحَانَ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ؛

به خود پاینده، منزه است خدا، و به ستایشش می ستایم، منزه است زنده ای که هرگز نمی میرد،

سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ؛ سُبْحَانَ رَبِّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ؛

منزه است فرمانروای بسیار مقدس، منزه است پروردگار فرشتگان و روح،

سُبْحَانَ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى؛ سُبْحَانَهُ وَ تَعَالَى.

منزه است والای برتر، منزه است او و بالاست.

باب دوم

در بیان نمازهای متحب که در معنی است، ذکر آنها نیامده است

نماز اعرابی: سید ابن طاووس در کتاب جمال الأسبوع از شیخ تلّعبری نقل کرده: او به سند خود از زید بن ثابت روایت کرده: مردی از بادیه نشینان خدمت رسول خدا ﷺ ایستاد و گفت: پدر و مادرم فدایت ای رسول خدا، ما در بادیه هستیم، و از مدینه بسیار دوریم، و نمی توانیم هر جمعه به نماز جمعه حاضر شویم، مرا به عملی دلالت کن، که چون بجا آورم، فضیلت نماز جمعه را دریابم، و پس از بازگشت به اهل و قبیله خود به ایشان بیاموزم، حضرت فرمود: چون روز بر آید، دو رکعت نماز بخوان، در رکعت اول پس از سوره «حمد» هفت مرتبه سوره «فلق»، و در رکعت دوم بعد از سوره «حمد» هفت مرتبه سوره «ناس»، پس از سلام هفت مرتبه آیه الكُرسی بخوان، سپس برخیز و هشت رکعت دیگر به دو سلام بخوان، به این طریق که پس از هر دو رکعت بنشین و تشهد بگو، ولی سلام تشهد را نخوان، که می شود چهار رکعت، آن گاه چهار رکعت دیگر

نماز هدیه

آمرزیده شود، و حق تعالی به او ثواب هر که را در این روز در شهرهای مسلمانان نماز خوانده باشد عطا می‌فرماید، و برای او پاداش کسی را که در این روز در مشرق و مغرب عالم روزه گرفته باشد و نماز خوانده باشد می‌نویسد. و به او ببخشد آنچه را که هیچ چشمی ندیده، و هیچ گوشی نشنیده. مؤلف گوید: شیخ طوسی هم در کتاب «مصباح» این نماز را نقل کرده، ولی در روایت ایشان دعای پس از نماز نیامده است، بلکه به جای آن فرموده است: چون از نماز فارغ شدی هفتاد مرتبه بگو:

سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ،

منزه است خداوند، پروردگار عرش کریم، و جنبش و نیرویی نیست جز به خدای

الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.
والای بزرگ

نماز هدیه: از معصومان عَلَيْهِمُ السَّلَامُ روایت شده: عبد در روز جمعه هشت رکعت نماز بجا آورد و در پایان هر دو رکعت سلام بگوید، چهار رکعت آن را هدیه رسول خدا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ و چهار رکعت دیگر را هدیه حضرت زهرا عَلَيْهَا السَّلَامُ نماید، و در روز شنبه چهار رکعت بخواند و هدیه امیرمؤمنان عَلَيْهِ السَّلَامُ کند، و همچنین هر روز چهار رکعت بجا آورد و هدیه امامی نماید

نماز هکده

به ترتیب آن حضرات، تا روز پنجشنبه که چهار رکعت بخواند و هدیه حضرت صادق علیه السلام کند، باز در روز جمعه هشت رکعت بجا آورد، چهار رکعت هدیه به رسول خدا، و چهار رکعت هدیه به حضرت زهرا علیها السلام نماید، و در روز شنبه چهار رکعت هدیه به موسی بن جعفر علیهما السلام، و همچنین هر روز چهار رکعت بخواند و هدیه امامی کند به ترتیب آن حضرات، تا روز پنجشنبه که چهار رکعت بجا آورد، و هدیه به امام عصر (عجل الله تعالی فرجه) نماید، و بین هر دو رکعت از این نمازها این دعا را بخواند:

اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَ مِنْكَ السَّلَامُ، وَ إِلَيْكَ يَعُودُ السَّلَامُ،

خدایا تویی سلام، و از توست سلام، و به سوی تو باز می‌گردد سلام،

حِينَ رَبَّنَا مِنْكَ بِالسَّلَامِ. اللَّهُمَّ إِنَّ هَذِهِ الرَّكَعَاتِ، هَدِيَّةٌ مِنَّا

از جانب خود پروردگارا به ما تحیت فرست به سلام. خدایا این رکعات هدیه‌ای است از ما به

إِلَى وَ لِيَّكَ (فُلَانٍ)، فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ، وَ بَلِّغْهُ إِيَّاهَا،

سوی ولی‌ات. پس بر محمد و خاندانش درود فرست. و این هدیه را به او برسان،

وَ أَعْطِنِي أَفْضَلَ أَمْلِي وَ رَجَائِي فِيكَ، وَ فِي رَسُولِكَ صَلَوَاتِكَ

و به من عطا کن بهترین آرزو و امیدم را دربار خود و رسولت درودت

عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ فِيهِ؛ پس هر دعایی را که می‌خواهد بخواند بر او و خاندانش.

و بجای «فلان» نام آن امامی که نماز را برای او خوانده بگوید.

نماز لیلة الدفن

نماز لیلة الدفن: دو رکعت است، در رکعت اول سوره «حمد» و آیه الكرسي، و در رکعت دوم سوره «حمد» و ده مرتبه سوره «قدر» بخواند، چون سلام داد بگوید:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَابْعَثْ ثَوَابَهَا إِلَى قَبْرِ فُلَانٍ؛

خدا یا بر محمد و خاندان محمد درود فرست، و ثواب آن را به قبر فلان بفرست.

و به جای فلان، نام میت را ذکر کند.

نماز میت دیگر: همچنین سید ابن طاووس، از رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ روایت کرده ساعتی بر میت سخت تر از شب اول قبر نمی گذرد، بنابر این با درگذشتگان خود به صدقه رحم کنید، و اگر چیزی که صدقه بدهی نیافتی، یکی از شما دو رکعت نماز بخواند، در رکعت اول، پس از سوره حمد، دو مرتبه سوره «توحید» و در رکعت دوم بعد از سوره حمد، ده مرتبه «أَهْلِيكُمْ التَّكَاثُرُ» را خوانده و بعد از سلام بگوید:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَابْعَثْ ثَوَابَهَا إِلَى قَبْرِ ذَلِكِ

خداوند، بر محمد و خاندان محمد درود فرست و ثواب آن را به قبر

المیت، فلان بن فلان؛

فلان میت برسان.

حق تعالی همان ساعت هزار فرشته به سوی قبر آن میت فرستد که با هر فرشته جامه ای و حله ای است، و تنگی قبر او

مازلیة الدفن

را تا روز نفخ صور وسعت دهد، و به نماز گزار به عدد آنچه آفتاب بر آن بتابد حسنات عطا کند، و چهل درجه برای او بالا برده می شود. مؤلف گوید: کفعمی هم این نماز را با همین کیفیت نقل کرده، و پس از آن فرموده: در بعضی از کتب دیدم که در رکعت اول پس از سوره «حمد» یک مرتبه آیه الكُرسی و دو مرتبه «توحید» را بخواند، و علامه مجلسی در «زاد المعاد» فرموده: باید مردگان را فراموش نکنند، زیرا دستشان از اعمال خیر کوتاه شده، و به فرزندان و خویشان و برادران مؤمن امیدوارند، و به احسان آنان چشم به راهند، به خصوص دعای در نماز شب، و پس از نمازهای واجب. و نیز باید در مشاهد مشرفه پدر و مادر را زیادتراً از دیگران دعا کرد، و برای ایشان اعمال خیر بجای آورد. در خبر آمده: بسا فرزندی که در حال حیات پدر و مادر عاقّ آنان است، و پس از مرگ آنها به سبب اعمال خیری که برای ایشان انجام می دهد نیکوکار به آنها به حساب آید و از عاقی رهایی یابد، و بسا فرزندی که در حیات پدر و مادر نیکوکار به آنها باشد، و بعد از فوت آنان عاقّ گردد به خاطر اعمال خیری که باید برای آنان انجام دهد، ولی کم انجام می دهد، و عمده خیرات برای پدر و مادر و سایر

نماز سینه‌الدفن

خویشان، ادای قرضهای آنان، و آزاد نمودن آنها از حقوق خدا و خلق است، و نیز سعی شود حجّ و عباداتی که از آنان فوت شده به صورت گرفتن اجیر یا رایگان بجا آورد. در حدیث صحیح نقل شده: حضرت صادق علیه السلام هر شب برای فرزند خود، و هر روز برای پدر و مادر خود، دو رکعت نماز به جا می‌آوردند، در رکعت اول سوره «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ» و در رکعت دوم سوره «إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ» قرائت می‌کردند. به سند صحیح از حضرت صادق علیه السلام روایت شده: بسا باشد، که میت در تنگی و سختی است، و حق تعالی به او وسعت می‌دهد، و تنگی را از او برمی‌دارد، پس به او می‌گویند: این گشایش که برای تو حاصل شد، به سبب نمازی است که فلان برادر مؤمن برای تو خواند. راوی پرسید: می‌توانم دو میت را در دو رکعت نماز شریک کنم؟ فرمود: آری میت شاد می‌شود، و گشایش می‌یابد به دعا و استغفاری که برای او انجام می‌دهند، چنان‌که زنده به خاطر هدیه‌ای که برای او می‌برند شاد می‌شود، و نیز فرمود: نماز و روزه و حجّ و تصدّق و سایر اعمال خیر و دعا، بر میت در قبرش وارد می‌شود، و ثواب آن اعمال برای هر دو یعنی: کسی که انجام داده، و نیز برای مرده نوشته می‌شود. در حدیث دیگری

نماز نذربرای پدر و مادر

فرمود: هر که از مسلمانان، برای میتی عمل صالحی انجام دهد، خدا ثواب آن را دوچندان نماید، و میت به آن عمل بهره‌مند گردد.

در روایتی وارد شده: هرگاه شخصی به نیت میتی صدقه‌ای بدهد حق تعالی به جبرئیل امر می‌کند تا با هفتاد هزار فرشته نزد قبر او بروند هر یک با طَبَقی از نعمتهای الهی در دست و یک به یک به او می‌گویند: سلام بر تو ای دوست خدا، این هدیه فلان مؤمن برای توست، پس قبر او روشن می‌شود، و حق تعالی هزار شهر در بهشت، به او کرامت می‌کند، و هزار حوری با او تزویج می‌نماید، و هزار لباس فاخر به او می‌پوشاند، و هزار خواسته او را روا می‌کند.

نماز فرزند برای پدر و مادر: دو رکعت است: در رکعت اول سوره حمد و ده مرتبه:

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ، يَوْمَ يَقَوْمُ الْحِسَابُ.

پروردگارا مرا و پدر و مادرم و همه اهل ایمان را روزی که حساب برپا می‌شود بیامرز

و در رکعت دوم سوره حمد و ده مرتبه: رَبِّ اغْفِرْ لِي

پروردگارا مرا و پدر

و لِوَالِدَيَّ، وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا، وَ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ؛

و مادرم و هر که وارد خانه‌ام شد و مردان مؤمن و زنان مؤمن را بیامرز

خوانده و پس از سلام ده مرتبه بگوید: رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا

پروردگارا به پدر و مادرم رحم کن، چنان که

نماز گرسنه و نماز حدیث نفس

رَبَّيَانِي صَغِيرًا.

مراد ر کودکی پروریدند.

نماز گرسنه: از حضرت صادق عليه السلام روایت شده هر که گرسنه باشد وضو بگیرد، و دو رکعت نماز گزارد، و بگوید: يَا رَبِّ اِنِّي جَائِعٌ، فَاطْعَمْنِي؛ و در روایت دیگری آمده است: رَبِّ

ای پروردگارا، من گرسنه هستم طعامم بده. پروردگارا،

اطْعَمْنِي فَإِنِّي جَائِعٌ؛ به درستی که خدا او را در آن ساعت طعام دهد.

خوراکم ده من گرسنه.

نماز حدیث نفس: [و سوسه های نفسانی در مورد عقاید دینی]: از امام صادق عليه السلام روایت شده هیچ مؤمنی نیست که بر او چهل روز بگذرد، مگر این که حدیث نفس عارض او گردد. هر گاه دچار این عارضه شد، دو رکعت نماز بخواند، و از آن به خدا پناه برد. و نیز از آن حضرت روایت شده حضرت آدم به خدا، از حدیث نفس شکایت کرد، جبرئیل نازل شد و گفت بگو: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ؛ آدم این ذکر را

نیست جنبش و توانی جز از خدای

گفت و حدیث نفس از او برطرف شد، آنگاه حضرت فرمود: این است اصلِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ. از حضرت باقر عليه السلام روایت شده: مردی به محضر رسول خدا صلى الله عليه وآله آمد، و به آن حضرت از سوسه و حدیث نفس و قرضی که بر او گران آمده بود، و نیز از تهیدستی شکایت کرد، حضرت به او

نماز حدیث نفس

فرمود بگو:

تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا،

توکل کردم بر زنده‌ای که نمی‌میرد، و ستایش خدای را که فرزندی نگرفته،

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وِليٌّ مِنَ الذُّلِّ؛

و در فرمانروایی شریکی برایش نبوده است، و برای او سرپرستی نیست از روی خواری، و او را بزرگ شمار

وَكَبْرَهُ تَكْبِيرًا. سپس فرمود: این دعا را به کرات بگو، چندی

بزرگ شمرندی شایسته.

نگذشت که آن مرد خدمت حضرت آمد و گفت: یا رسول الله خدا وسوسه مرا از بین برد، و قرضم را ادا کرد، و از تهیدستی به توانگری رساند. و همچنین روایت شده: هنگامی که در سینه‌ات شکی پیدا شد، برای دفع وسوسه شیطان بگو:

﴿هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ، وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ، وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

اوست آغاز و انجام و پیدا و پنهان، و او به هر چیز داناست.

و نیز از حضرت صادق علیه السلام برای دفع وسوسه شیطان

روایت شده: بر سینه خود دست بکش و بگو: بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ،

بنام خدا، و به خدا،

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

محمد (ص) رسول خداست، و جنبش و نیرویی نیست جز به خدای والای بزرگ،

اللَّهُمَّ امْسَحْ عَنِّي مَا أَحْذَرُ؛ پس بر شکم خود دست

خدایا آنچه را از آن میترسم از من پاک گردان.

نمازِ استخاره ذات الرقاع

می‌کشی، و سه مرتبه می‌گویی، که ان شاء الله برطرف خواهد شد. و همچنین برای دفع وسوسه این امور سودمند است: شستن سر با سدر، و مسواک کردن، و انار خوردن، و آب نیسان آشامیدن، و پنجشنبه اول و آخر و چهارشنبه میان هر ماه روزه گرفتن، و نیز گفتن: **أَعُوذُ بِاللَّهِ الْقَوِيِّ، مِنْ**

پناه می‌برم به خدای نیرومند، از

الشَّيْطَانِ الْغَوِيِّ، وَ أَعُوذُ بِمُحَمَّدٍ الرَّضِيِّ، مِنْ شَرِّ مَا قُدِّرَ

شیطان گمراه، و پناه می‌برم به محمد پسندیده از شر آنچه مقدر شده،

وَ قُضِيَ، وَ أَعُوذُ بِاللَّهِ النَّاسِ، مِنْ شَرِّ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ أَجْمَعِينَ.

و قضا بر آن رفته، و پناه می‌برم به معبود آدمیان از شر همه جن و انس.

نماز استخاره ذات الرقاع : کیفیتش چنین است که هرگاه

کاری را اراده کردی، شش ورقه آماده کن، در سه ورقه

بنویس: **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ . خَيْرَةٌ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ،**

به نام خدا که رحمتش بسیار و مهربانی‌اش، همیشگی است، خیرخواهی است از خداوند عزیز حکیم

لِفُلَانِ بْنِ فُلَانٍ، اِفْعَلْ؛ در سه ورقه دیگر بنویس **لَا تَفْعَلْ؛**

فلان فرزند فلان، انجام بده انجام نده

سپس آنها را زیر جانماز خود می‌گذاری، و دو رکعت نماز

به جا می‌آوری، چون از نماز فراغت یافتی، سجده می‌کنی،

و در سجده صد بار می‌گویی:

أَسْتَخِيرُ اللَّهَ بِرَحْمَتِهِ، خَيْرَةٌ فِي عَافِيَةٍ؛ آنگاه می‌نشینی

خیر می‌خواهم از خداوند به رحمتش، خیرخواهی در عافیت

نمازِ استخاره ذات الرقاع

و می گویی: اَللّٰهُمَّ خِرْلِي، وَاخْتَرْلِي فِي جَمِيعِ اُمُورِي، فِي يَسْرِ

در آسانی و عافیت

و در همه امورم،

برایم خیر بخواه،

خداوندا

مِنْكَ وَ عَافِيَةٍ؛ سپس ورقه‌های زیر جانماز را با هم مخلوط

از جانب خود، خیر برگزین

می کنی، و یکی یکی بیرون می آوری، هر گاه سه اِفْعَل دنبال هم بیرون آمد، آن کار را که اراده کرده‌ای به جای می آوری، و اگر سه لَا تَفْعَل بیرون آمد به جا نیآور، و اگر یکی اِفْعَل بیرون آمد، و دیگر لَا تَفْعَل، تا پنج ورقه بیرون بیاور و به آن دقت کن، اگر سه اِفْعَل است و دو لَا تَفْعَل بجا آور، و اگر برعکس است انجام نده. مؤلف گوید: معنی استخاره، طلب خیر کردن است، پس هرکاری که می خواهی انجام دهی، خیر خود را از حق تعالی طلب کن. روایت شده: در سجده آخر نماز شب طلب خیر کن، و صد و یک مرتبه بگو: اَسْتَخِيرُ اللّٰهَ بِرَحْمَتِهِ؛ و نیز طلب خیر در سجده آخر نافله صبح خوب است. و همچنین در هر رکعت از نافله‌های ظهر استخاره نیکوست. علامه مجلسی از پدر بزرگوارش نقل کرده: آن جناب از استادش شیخ بهایی روایت نموده که شیخ فرمود: از مشایخ شنیدیم که از حضرت قائم عجل الله فرجه، در استخاره با تسبیح مذاکره می کردند: به این که شخص تسبیح را به دست گیرد، و سه

نماز استخاره ذات الرقاع

مرتبۀ بر محمد و آل محمد صلوات الله عليهم اجمعين صلوات فرستد، و يك قبضه از تسبيح را بگيرد، و دوتا دوتا بشمارد، اگر يكي باقى ماند، كار را انجام دهد، و اگر دوتا بجای ماند انجام ندهد. شيخ فقيه بزرگوار صاحب «جواهر» در كتاب «جواهر» فرموده: استخاره‌ای است، كه پیش بعضی از اهل زمان رایج است، و بسا به مولای ما حضرت قائم عجل الله فرجه نسبت داده می‌شود، و آن به این صورت است، كه پس از قرائت و دعا، يك قبضه از تسبيح را بگیرد، و هشت‌هشت رد کند، اگر يك دانه باقى ماند، فى الجملة نيك است. اگر دو تا باقى ماند، دارای يك نهي است، و اگر سه عدد باقى ماند در انجام و ترك اختيار دارد، زیرا انجام و ترك كار مساوى است، و اگر چهار دانه باقى ماند دارای دو نهي است، و اگر پنج عدد باقى ماند بعضی گفته‌اند: زحمت و رنج دارد، و بعضی گفته‌اند: در آن كار ملامت است، و اگر شش دانه باقى ماند، در نهایت خوبى است، و باید نسبت به انجام كار شتاب ورزید، و اگر هفت عدد باقى ماند، در حكم مانند عدد پنج است، و اگر هشت دانه باقى ماند، در آن چهار نهي است. ما در باب ششم، بعضی از استخاره‌ها را ذكر خواهیم كرد. مرحوم محدث

استخاره به قرآن مجید و ذکر نماز برای ادای قرض و کفایت ستم سلطان

کاشانی در کتاب «تقویم المحسنین»، برای استخاره به قرآن مجید، در ایام هفته ساعتی را نقل کرده و گفته است: اختیار این ساعات، بنا بر مشهور بین اهل ایمان است، اگرچه حدیثی از اهل بیت بر آن یافت نشده است سپس فرمود: روز یکشنبه: تا ظهر خوب است، آنگاه از عصر تا مغرب. روز دوشنبه: تا طلوع آفتاب خوب است، آنگاه از زمان ناهار تا ظهر و سپس از عصر تا عشاء آخر. روز سه‌شنبه از وقت ناهار تا ظهر خوب است، آنگاه از عصر تا عشاء آخر. روز چهارشنبه تا ظهر خوب است، آنگاه از عصر تا عشاء آخر. روز پنجشنبه تا طلوع آفتاب خوب است، آنگاه از ظهر تا عشاء آخر. روز جمعه تا طلوع آفتاب خوب است، آنگاه از ظهر شرعی تا عصر. روز شنبه تا وقت ناهار خوب است، آنگاه از ظهر شرعی تا عصر. این جدول برگرفته از مدخل [مقدمه] منظوم محقق طوسی طاب ثراه است.

ذکر نماز برای ادای قرض، و کفایت ستم سلطان: شیخ طوسی روایت کرده: مردی خدمت حضرت صادق علیه السلام رسید و گفت: ای آقای من به تو شکایت می‌کنم، از قرضی که مرا فرا گرفته، و از پادشاهی که به من ستم می‌کند. می‌خواهم به من دعایی تعلیم دهی که به وسیله آن غنیمتی

ذکر نماز برای ادای قرض و کفایت ستم سلطان

تحصیل کنم، تا قرضم را ادا کرده، و ستم پادشاه را از خود بازدارم. حضرت فرمود: هر گاه تاریکی شب تو را فرا گرفت دو رکعت نماز بخوان، در رکعت اول سوره «حمد» و «آیةُ الكرسی»، و در رکعت دوم سوره حمد و آخر سوره «حشر» از لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ... تا پایان سوره را قرائت کن، سپس قرآن مجید را بردار و بر سر خود بگذار و بگو: بِحَقِّ هَذَا

به حق این

الْقُرْآنِ، وَبِحَقِّ مَنْ أَرْسَلْتَهُ بِهِ، وَبِحَقِّ كُلِّ مُؤْمِنٍ مَدَحْتَهُ

قرآن، و به حق کسی که او را فرستادی با آن، و به حق هر مؤمنی که در قرآن مدح

فیه، وَبِحَقِّكَ عَلَيْهِمْ، فَلَا أَحَدَ أَعْرَفُ بِحَقِّكَ مِنْكَ؛ آنگاه

کردی، و به حقت بر آنان، پس کسی شناساتر به حق تو از تو نیست،

هر یک از این اذکار را ده مرتبه بگو: بِكَ يَا اللَّهُ، يَا مُحَمَّدُ،

بک یا الله، یا محمد،

يَاعَلِيُّ، يَا فَاطِمَةَ، يَاحَسَنُ، يَاحُسَيْنُ، يَاعَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، يَا

یا علی، یا فاطمه، یا حسن، یا حسین، یا علی بن الحسین، یا

مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، يَاجَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ، يَا مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ، يَا عَلِيَّ

محمد بن علی، یا جعفر بن محمد، یا موسی بن جعفر، یا علی

بْنَ مُوسَى، يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، يَاعَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ، يَاحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ،

بن موسی، یا محمد بن علی، یا علی بن محمد، یا حسن بن علی،

بِالْحُجَّةِ (يَا أَيُّهَا الْحُجَّةُ)؛ سپس حاجت خود را بطلب، راوی
بالحجّه.

گفت: آن مرد رفت، و پس از مدتی بازگشت، در حالی که

نماز ادای حاجت

قرضش را ادا نموده، و از ستم پادشاه امان یافته، و دارایی اش فراوان شده بود.

مؤلف گوید: ظاهر این است که این عمل، پس از نماز بجا آورده می شود.

نماز حاجت: از کتاب «دعوات» راوندی نقل شده: حضرت سجّاد عَلَيْهِ السَّلَامُ به مردی رسیدند که در خانه مرد دیگری نشسته بود، به او فرمود: برای چه در خانه این ستمکار جبار نشسته ای؟ گفت: به جهت محنت و شدتی که بر من عارض شده، فرمود: برخیز تا من تو را به دری راهنمایی کنم که بهتر از درِ اوست، و به جانب ربّی که برای تو از او نیکوتر است، پس دست او را گرفت، و تا مسجد پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ آورد و فرمود: رو به قبله آر، و دو رکعت نماز بخوان، آنگاه خدا را ثنا بگو، و بر رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ صلوات فرست، و آخر سوره «حشر»، و شش آیه اول سوره حدید، و دو آیه ای که در سوره «آل عمران» است بخوان، سپس حاجت خود را از خدا بخواه، که به تو عطا می فرماید. جناب راوندی فرموده: شاید دو آیه، آیه: «قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ»، باشد تا: «بِغَيْرِ حِسَابٍ» [سوره آل عمران، آیات ۲۶ - ۲۷]. علامه مجلسی فرموده است: شاید آیه: «قُلِ اللَّهُمَّ» باشد و آیه: «شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ» [سوره آل

نماز برای مهمات و نماز رفع عُسرت

عمران، آیه ۱۸]. از حضرت امیرمؤمنان علیه السلام روایت شده: هرگاه یکی از شما رفع حاجتی را قصد کند، صبح پنجشنبه در طلب آن بیرون رود، و هنگامی که از منزل بیرون می‌رود آخر سوره آل عمران، و آیه الكُرسی، و سوره اِنَّا اَنْزَلْنَاهُ و سوره حمد را بخواند، زیرا رفع حوائج دنیا و آخرت در اینهاست.

نماز برای مهمات: چهار رکعت بجا می‌آوری، و قنوت و ارکان آن را به نیکی انجام می‌دهی، در رکعت اول پس از سوره حمد، هفت مرتبه **وَ حَسْبُنَا اللهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ**؛ و در

و خداوند ما را بس است، و چه خوب کارگشایی است

رکعت دوم پس از سوره حمد، هفت مرتبه آیه: **مَا شَاءَ اللهُ**،

آنچه خدا

لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ، اِنْ تَرٰنِ اَنَا اَقْلٌ مِنْكَ مَالًا وَ وِلْدًا؛ و در رکعت

خواست شود هیچ نیرویی جز به خداوند نیست اگر ببینی که من در مال و فرزند از تو کمتر

سوم پس از سوره حمد، هفت مرتبه: **لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ سُبْحٰنَكَ؛**

اِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِيْنَ؛ و در رکعت چهارم بعد از سوره

حمد هفت مرتبه: **اُفْوِضْ اَمْرِيْ اِلَى اللّٰهِ؛ اِنَّ اللّٰهَ بَصِيْرٌ بِالْعِبَادِ؛**

سپس حاجت خود را بخواه.

نماز رفع عُسرت و سختی: از حضرت صادق علیه السلام روایت شده:

نماز برای یاد شدن روزی

چون کاری بر تو دشوار شود، هنگام زوال دو رکعت نماز بگزار، در رکعت اول پس از سوره حمد قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، و اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا تا وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا؛ و در رکعت دوم پس از سوره حمد قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، و اَلَمْ نَشْرَحْ بِخَوَانِ، و این نماز به تجربه رسیده است.

نماز برای زیاد شدن روزی: روایت شده: مردی نزد رسول خدا ﷺ آمد و گفت: یا رسول الله من صاحب عیالم و قرض دارم و حالم بس سخت است، به من دعایی تعلیم فرما، که بخوانم خدای عز و جل را، تا به من آن قدر روزی کند، که قرضم را ادا کنم، و به آن بر عیال خود استعانت جویم. فرمود: ای بنده خدا وضو بگیر، وضوی کاملی بعد دو رکعت نماز بخوان، و رکوع و سجود آن را به طور کامل بجا آور، پس بگو:

یا ماجِدُ یا وَاَحِدُ یا کَرِیْمُ، اَتَوَجَّهُ اِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ نَبِيِّكَ، نَبِيِّ

ای بزرگوار، ای یگانه، ای کریم، به سوی تو رو می‌کنم به محمد پیامبرت، پیامبر

الرَّحْمَةِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ؛ يَا مُحَمَّدُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، اِنِّي

رحمت (درود خدا بر او و خاندانش) ای محمد ای رسول خدا، به تو

اَتَوَجَّهُ بِكَ اِلَى اللَّهِ، رَبِّي وَرَبِّكَ وَرَبِّ كُلِّ شَيْءٍ، وَ اَسْأَلُكَ

رو می‌کنم به سوی خدا، پروردگارم و پروردگارت، و پروردگار همه چیز، و از تو می‌خواهم

اللَّهُمَّ اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ اَهْلِ بَيْتِهِ، وَ اَسْأَلُكَ نَفْحَةَ كَرِيمَةٍ

خدایا، که بر محمد و اهل بیتش درود فرستی، و از تو می‌خواهم نسیم کریمانه‌ای

دو نماز دیگر برای یاد شدن روزی نماز حاجت

مِنْ نَفْحَاتِكَ ، وَ فَتْحًا يَسِيرًا ، وَ رِزْقًا وَاسِعًا ، اَللّٰهُمَّ بِهٖ شَعْتِيْ ،

از نسیمهایت، و گشایش آسان و رزق واسعی، که پراکندگی ام را با آن جمع کنم،

وَ اَقْضِ بِهٖ دِيْنِيْ ، وَ اَسْتَعِيْنُ بِهٖ عَلٰى عِيَالِيْ .

و قرضم را بپردازم، و با آن بر عیالم یاری گیرم.

نماز دیگر برای زیاد شدن روزی: چون خواستی به محل کسب

خود بروی، ابتدا به مسجد برو، و دو رکعت یا چهار رکعت

نماز بجا آور و بگو: غَدَوْتُ بِحَوْلِ اللّٰهِ وَ قُوَّتِهٖ ، وَ غَدَوْتُ

صبح کردم به قدرت و نیروی خدا،

بِلا حَوْلٍ مِّنِّيْ وَ لَا قُوَّةَ ، وَ لٰكِنْ بِحَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ ؛ يَا رَبِّ

و صبح کردم نه با جنبش و نیرویی از پیش خودم، ولی به توان و نیروی

اللّٰهُمَّ اِنِّيْ عَبْدُكَ ، اَلْتَمِسُ مِنْ فَضْلِكَ كَمَا اَمَرْتَنِيْ ، فَيَسِّرْ

تو ای پروردگارم، خدایا من بنده توام و چنان که فرمان دادی از فضل تو می جویم،

لِيْ ذٰلِكَ ، وَ اَنَا خَافِضٌ فِيْ عَافِيَّتِكَ .

پس آن را برابرم آسان فرما، و من تنها در سایه عافیتت آسوده‌ام.

نماز دیگر: دو رکعت است که در رکعت اول بعد از سوره

حمد سه مرتبه: اِنَّا اَعْطَيْنَاكَ الْكُوْثَرَ ، و در رکعت دوم پس از سوره

«حمد» سه مرتبه سوره «فلق» و سه مرتبه سوره «ناس» خوانده

می شود.

نماز حاجت: به نقل از کتاب «مکارم»: زمانی که شب به نیمه

رسید، غسل کن و دو رکعت نماز بجا آور، در رکعت اول

پس از سوره حمد پانصد مرتبه سوره توحید و همچنین در

رکعت دوم پس از سوره «حمد» پانصد مرتبه سوره توحید

نماز حاجت

و آخر سوره حشر را از لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ ... تا آخر سوره، و شش آیه اول سوره حدید، و پس از آن به همان حال که ایستاده‌ای هزار مرتبه اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ بگو، سپس نماز را به پایان برسان، و ثنای حق تعالی را بجای آور، اگر حاجت برآورده شد که به مراد خود رسیده‌ای، و اگر به حاجت خود نرسیدی دوباره این نماز را بخوان، و اگر حاجت برآورده نشد، بار سوم آن را بجا آر، ان شاء الله بر آورده می‌شود.

نماز دیگر: ثقة الاسلام کلینی در کتاب «کافی»، به سند معتبر از عبد الرحیم قصیر روایت کرده: بر حضرت امام صادق عليه السلام وارد شدم و عرض کردم: فدایت شوم، از پیش خود دعایی اختراع کرده‌ام. فرمود: مرا از اختراع خود واگذار، هرگاه برایت حاجتی بود، به رسول خدا صلى الله عليه وآله پناه ببر، و دو رکعت نماز بخوان، و آن را به حضرت رسول صلى الله عليه وآله هدیه کن، عرضه داشتم: این نماز را چگونه بجا آورم؟ فرمود: غُسل می‌کنی، و دو رکعت نماز در آغاز و پایان، همانند نماز واجب صبح به جا می‌آوری، و پس از سلام می‌گویی:

اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَ مِنْكَ السَّلَامُ، وَ إِلَيْكَ يَرْجِعُ السَّلَامُ.

خدایا

تویی سلام،

و از توست سلام،

و به سوی تو

سلام باز می‌گردد،

نماز حاجت

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَبَلِّغْ رُوحَ مُحَمَّدٍ مِنِّي

خدا یا بر محمد و خاندان محمد درود فرست، و از سوی من به روح محمد سلام برسان،

السَّلَامَ، وَأَرْوِاحَ الْأَيِّمَةِ الصَّادِقِينَ سَلَامِي، وَارْدُدْ عَلَيَّ مِنْهُمْ

و سلام را نثار ارواح امامان راستگو فرما، و به من از سوی آنان

السَّلَامَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْهِمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. اللَّهُمَّ إِنَّ

سلام بازگردان، و سلام و رحمت و برکات خدا بر آنان باد، خدا یا این

هَاتَيْنِ الرَّكْعَتَيْنِ هَدِيَّتُهُ مِنِّي، إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

دو رکعت نماز هدیه‌ای است از سوی من به رسول خدا (درود خدا بر او و خاندانش)،

وَآلِهِ، فَأَثْبِنِي عَلَيْهِمَا مَا أَمَلْتُ، وَرَجَوْتُ فِيكَ وَفِي

بر این دو رکعت پاداشم ده، آنچه آرزو کردم، و امید بستم درباره تو و

رَسُولِكَ؛ يَا وَرَثَةَ الْمُؤْمِنِينَ. آنگاه به سجده می‌روی، و چهل

رسولت ای سرپرست مؤمنان.

مرتبه می‌گویی: يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ، يَا حَيُّ لَا يَمُوتُ، يَا حَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا

أَنْتَ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. سپس جانب

راست صورت خویش را بر زمین می‌گذاری، و همین دعا را

چهل مرتبه می‌خوانی. آنگاه جانب چپ صورت خود را بر

زمین می‌گذاری، و باز چهل مرتبه این دعا را قرائت

می‌کنی، سپس سر از سجده بر می‌داری، و دست را به

جانب آسمان برداشته چهل مرتبه می‌خوانی، پس از آن

دستها را بر گردن خود می‌گذاری، و به انگشت شهادت

خویش پناه برده چهل مرتبه می‌خوانی، سپس محاسن خود

نماز حاجت

را با دست چپ می‌گیری و گریه می‌کنی یا اظهار گریستن می‌نمایی، و می‌گویی: یا مُحَمَّدُ یا رَسُولَ اللَّهِ، أَشْكُو إِلَى اللَّهِ

ای محمد، ای رسول خدا، حاجتم را

وَإِلَيْكَ حَاجَتِي، وَإِلَى أَهْلِ بَيْتِكَ الرَّاشِدِينَ حَاجَتِي، وَبِكُمْ

به جانب خدا و تو و خاندان ره یافته‌ات، شکایت می‌کنم، و در حاجتم به وسیله شما

أَتَوَجَّهُ إِلَى اللَّهِ فِي حَاجَتِي. سپس به سجده می‌روی

به سوی خدا توجه می‌نمایم

و می‌گویی: یا اللَّهُ یا اللَّهُ، به اندازه‌ای که نفس قطع شود،

آنگاه می‌گویی: صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَافْعَلْ بِي كَذَا

و با من چنین

وَ كَذَا؛ و به جای كَذَا وَ كَذَا (با من چنین و چنان کن) حاجت

و چنان کن

خود را بخواه، پس از آن حضرت صادق عليه السلام فرمود: من بر خدای عز و جلّ ضامنم، که از جای خود حرکت نمی‌کنی، مگر آن که حاجت تو برآورده شود.

مؤلف گوید: در باب چهارم دعاهای بسیاری برای رفع حوائج دنیا و آخرت ذکر خواهم کرد. شیخ کفعمی در کتاب بلد الامین برای رفع حاجت بسیار مهم فرموده: این کلمات را در کاغذی بنویسد، و در آب بیندازد:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. مِنَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ، إِلَى الْمَوْلَى الْجَلِيلِ؛

به نام خدا که رحمتش بسیار و مهربانی‌اش همیشگی است، از بنده خوار، به سوی مولای بزرگوار،

نماز حاجت

رَبِّ اِنِّیْ مَسْنِیَ الضُّرِّ، وَ اَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِیْنَ . بِحَقِّ مُحَمَّدٍ

پروردگارا به من بدحالی رسیده و تو مهربانترین و مهربانانی، به حق محمد

وَ اِلَیْهِ ، صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ ، وَ اَكْشِفْ هَمِّیْ ، وَ فَرِّجْ عَنِّیْ

و خاندانش، درود فرست بر محمد و خاندانش، و اندوه مرا برطرف کن، و غم

غَمِّیْ ؛ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِیْنَ .

مرا بگشا، ای مهربانترین مهربانان.

باز نماز حاجت: سید ابن طاووس در کتاب «مزار»، در باب اعمال مسجد کوفه، در ذیل اعمال محراب حضرت امیرمؤمنان علیه السلام فرموده: ذکر نماز حاجتی که در خصوص این مکان باید انجام داد، و آن چهار رکعت است با دو سلام، در رکعت اول پس از سوره «حمد» ده مرتبه «قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ» و در رکعت دوم بعد از سوره «حمد» بیست و یک مرتبه «توحید» و در رکعت سوم بعد از سوره «حمد» سی و یک مرتبه «قُلْ هُوَ اللهُ أَحَدٌ» و در رکعت چهارم پس از «حمد» چهل و یک مرتبه «توحید» خوانده می شود و پس از سلام نماز، و خواندن تسبیح، پنجاه و یک مرتبه سوره توحید را بخوان و پنجاه مرتبه استغفار کن، و پنجاه مرتبه صلوات بفرست و پنجاه مرتبه بگو:

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ . اَنْكَاہُ بَکُو: يَا اللهُ الْمَانِعُ

ای خدایی که اقدرتش را

نماز حاجت

قُدْرَتُهُ خَلَقَهُ ، وَالْمَالِكُ بِهَا سُلْطَانَهُ ، وَالْمُتَسَلِّطُ بِمَافِي يَدَيْهِ

از رساندن ضرر به بندگانش منع می کند، حاصل اینکه در عین قدرت بی نهایتش دست به انتقام نمی زند. از محدث قمی [

عَلَى كُلِّ مَوْجُودٍ ، وَغَيْرُكَ يَخِيبُ رَجَاءُ رَاجِيهِ ، وَرَاجِيكَ

و سلطنتش را به قدرتش مالک است، و به آنچه نزد اوست بر هر موجودی چیره است، و غیر تو ناامید می کند امید

مَسْرُورٌ لَا يَخِيبُ ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ رَضَى لَكَ ، وَبِكُلِّ شَيْءٍ أَنْتَ

امیدوارش را، و امیدوار تو خوشحال است که ناامید نمی شود، از تو می خواهم به هر چه پسند توست، و به هر شأنی که تو

فِيهِ ، وَبِكُلِّ شَيْءٍ تُحِبُّ أَنْ تُذَكَّرَ بِهِ ، وَبِكَ يَا اللَّهُ ، فَلَيْسَ

در آنی، و به هر چه دوست داری به آن یاد شوی، و به حقیقت ای خدا، چیزی

يَعْدِلُكَ شَيْءٌ ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ ، وَتَحْفَظَنِي

برابر تو نیست، اینکه بر محمد و خاندان محمد درود فرستی، و مرا و فرزندان

وَوَلَدِي وَاهْلِي وَمَالِي ، وَتَحْفَظَنِي بِحِفْظِكَ ، وَ أَنْ تَقْضِيَ

و خاندان و دارایی ام را نگاه داری، و به حفظت و حفظم کنی، و حاجتم

حَاجَتِي فِي كَذَا وَكَذَا؛ وَ حَاجَتِ خُودِ رَا ذَكَرَ كُنْ .

را در چنین و چنان مورد برآوری.

همچنین نماز حاجتی دیگر: روایت شده: هر که را به خدا

حاجتی باشد، و بخواهد برآورده گردد، چهار رکعت نماز

بجا آورد، در هر رکعت پس از سوره حمد سوره انعام

بخواند، و در پی نماز بگوید: يَا كَرِيمٌ يَا كَرِيمٌ يَا كَرِيمٌ، يَا عَظِيمٌ يَا

ای کریم، ای کریم، ای کریم، ای بزرگ، ای

عَظِيمٌ يَا عَظِيمٌ ، يَا أَعْظَمُ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ ، يَا سَمِيعَ الدُّعَاءِ ، يَا مَنْ

بزرگ، ای بزرگ، ای بزرگتر از هر بزرگ، ای شنونده دعا، ای که

لَا تُغَيِّرُهُ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامُ ، صَلَّى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلِهِ ، وَارْحَمِ ضَعْفَى

شبهها و روزها دگرگونش نمی سازد، درود فرست بر محمد و خاندانش، و به ناتوانی

وَفَقْرِي ، وَفَاقَتِي وَمَسْكَنَتِي ، فَإِنَّكَ أَعْلَمُ بِهَا مِنِّي ، وَأَنْتَ

و تهیدستی و نداری و درماندگی ام رحم کن زیرا که تو به آنها داناتر از منی، و تو

نماز حاجت

أَعْلَمُ بِحَاجَتِي ؛ يَا مَنْ رَحِمَ الشَّيْخَ يَعْقُوبَ ، حِينَ رَدَّ عَلَيْهِ

به حاجتم آگاه تری، ای آن که به یعقوب سالخورده رحم کردی، زمانی که

يُوسُفَ قُرَّةَ عَيْنِهِ ، يَا مَنْ رَحِمَ أَيُّوبَ بَعْدَ طُولِ بَلَائِهِ ، يَا مَنْ

نور چشمش یوسف را به او بازگرداند، ای آن که به ایوب پس از طول بلایش رحم کرد، ای آن که

رَحِمَ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ ، وَمِنْ الْيَتَمِ آوَاهُ ، وَنَصَرَهُ عَلَى

بر محمد (درود خدا بر او و خاندانش) رحم کرد، و از زمان یتیمی پناهش داد، و بر گردنکشان

جَبَابِرَةَ قُرَيْشٍ وَ طَوَاعِيَّتِهَا ، وَ أَمَكَنَهُ مِنْهُمْ ؛ يَا مُغِيثُ يَا

قریش و طاغوت‌های آن یاری‌اش داد، و بر آنان چیره‌اش ساخت، ای فریادرس، ای

مُغِيثُ يَا مُغِيثُ ؛ رَا مَكْرَرٌ مِي گویی و سپس حاجات خود را

فریادرس، ای فریادرس

از خدای تعالی طلب می‌کنی، که حق تعالی آنها را عطا
می‌کند.

و نیز نماز حاجتی دیگر: سید ابن طاووس رحمته الله روایت کرده
و فرموده: شب جمعه و شب عید قربان دو رکعت نماز
بخوان و در هر رکعت سوره فاتحه را قرائت کن، ولی آیه
إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ را صد مرتبه بگو، سپس حمد را به پایان
برسان، و دویست مرتبه سوره «توحید» را بخوان، چون سلام
دادی، هفتاد مرتبه بگو: لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ، الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ ؛
آنگاه به سجده برو و دویست مرتبه بگو: يَا رَبِّ يَا رَبِّ ؛ پس هر
حاجت که داری بخواه، ان شاء الله بر آورده خواهد شد.

نیز نماز حاجتی دیگر: نمازی است که بسیاری از علما مانند
شیخ مفید و شیخ طوسی و سید ابن طاووس و دیگران آن را

نماز حاجت

فَسُطِّحَتْ، وَاسْأَلْكَ بِالْحَقِّ الَّذِي جَعَلْتَهُ عِنْدَ مُحَمَّدٍ، صَلَّى

پس گسترده شد، و از تو می خواهم به حقی که قرار دادی نزد محمد

اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَعِنْدَ عَلِيٍّ، وَالحَسَنِ وَالحُسَيْنِ، وَعَلِيٍّ

(درود خدا بر او و خاندانش) و حسن و حسین و علی

و مُحَمَّدٍ، وَجَعْفَرٍ وَمُوسَى، وَعَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ، وَعَلِيٍّ وَالحَسَنِ

و محمد و جعفر و موسی و علی و محمد و علی و حسن

وَالحُجَّةِ، عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلَ بَيْتِهِ،

و حجت و درود خدا بر ایشان) اینکه درود فرستی بر محمد و اهل بیتش،

وَ أَنْ تَقْضِيَ لِي حَاجَتِي، وَ تُبَسِّرَ لِي عَسِيرَهَا، وَ تَكْفِينِي

و حاجتم را برآوری، و دشواری را آسان نمایی، و مهمت را

مُهْمَهَا، فَإِنْ فَعَلْتَ فَلَكَ الْحَمْدُ، وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَلَكَ الْحَمْدُ،

را کفایت کنی، پس اگر عنایت کردی تو را ستایش، و اگر مرحمت نفرمودی باز هم تو را ستایش،

غَيْرَ جَائِرٍ فِي حُكْمِكَ، وَلَا مُتَّهَمٍ فِي قَضَائِكَ، وَلَا حَائِفٍ فِي

که تو در حکم خود ستمکار نیستی، و در داوریات متهم نمی باشی، و در عدالتت

عَدْلِكَ. سِيسْ صُورَتِ خُودِ رَا بَه زَمِينِ مِي چِسْبَانِي

ستم کننده نیستی.

و می گویی: اللَّهُمَّ إِنَّ يُونُسَ بْنَ مَتَّى عَبْدَكَ، دَعَاكَ فِي بَطْنِ

خدایا به درستی که یونس بن متی بنده ات، تو را در شکم

الْحَوْتِ، وَهُوَ عَبْدُكَ، فَاسْتَجَبْتَ لَهُ، وَ أَنَا عَبْدُكَ أَدْعُوكَ،

ماهی خواند، و او بنده تو بود، پس دعایش را مستجاب نمودی، و من بنده توام، تو را می خوانم، دعایم را

فَاسْتَجِبْ لِي.

مستجاب کن.

حضرت صادق عليه السلام فرمود: بسا که حاجتی برای من پیش

می آید، و من این دعا را می خوانم، آنگاه که باز می گردم،

و تیفه خواهنده حاجت

حاجتم برآورده شده. مؤلف گوید: سید ابن طاووس در کتاب «جمال الأسبوع» سخنی فرموده که حاصلش این است: هرگاه از خدای تعالی حاجتی خواستی، دست کم حالت مانند آن باشد که حاجت مهمی از یکی از پادشاهان دنیا بطلبی، چه این که هرگاه حاجتی به ایشان داشته باشی، خشنودی آنان را به هر صورت که ممکن است می‌جویی، پس هنگام حاجت خواستن از خدا در به دست آوردن خشنودی حضرتش سخت بکوش، و مبادا روی آوردنت به خدا، کمتر از روی آوردنت به پادشاهان دنیا باشد، که اگر حال تو چنین باشد، از مسخره‌کنندگان هلاک شده خواهی بود، و چگونه قابل قبول است که اهتمام تو، به خشنودی خدا کمتر از اهتمام تو به خشنودی بندگان باشد؟ پس هرگاه منزلت خدا نزد تو، کمتر از منزلت پادشاهان دنیا باشد، پادشاهانی که بندگان خدای تو اند، بنابراین تو خدا را استهزاء کرده و کوچک دانسته‌ای، و عظمت و شکوه او را نادیده گرفته‌ای، و از حضرتش اعراض نموده‌ای، و بعید است که با چنین حالی به سبب نماز یا روزهات به حاجت خود دست یابی، و باید نماز و روزه‌ای که برای حاجت به جا می‌آوری، برای تحصیل تجربه نباشد، چه آن که انسان

نمی‌آزماید مگر کسی را که در حق او بد گمان است، و حق تعالی آنهایی را که در حق او گمان بد بردند به گفتارش مذمت نموده است: ﴿يُظُنُّونَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوِّءِ، عَلَيْهِمُ دَائِرَةُ السَّوِّءِ﴾؛ بلکه باید به رحمت خدا و به وعده‌های او، در کمال اطمینان و اعتماد باشی، و امیدت به خدا، در طلب حاجت بیش از آن باشد، که حاتم [بخشنده معروف که بخشایشش ضرب المثل شده است] را برای طلب یک قیراط قصد کنی. چه اینکه اگر حاتم را برای یک قیراط قصد کنی، یقین داری به هر شکل که باشد، به تو عطا خواهد کرد، پس آگاه باش که حاجت تو نزد حق تعالی هرچه باشد، کمتر از یک قیراط نزد حاتم است، بنابراین مبدا اعتمادت به حق تعالی کمتر از رو آوردن به درگاه خانه امثال حاتم باشد. و شایسته است، هرگاه به خاطر حاجتی، روزه یا نماز بجا آوری، عمل خود را برای کارهای مهمتر از حاجات دینی خود نیت کنی، و بدان که مهمترین آنها حوایج آن کسی است که تو درپناه هدایت، و حمایت اوئی، و آن امام زمان تو صلوات الله علیه است، پس باید نماز و روزهات نخست برای قضای حاجات آن حضرت باشد، و بعد برای حوایج دینی خود، و سپس برای آن حاجتی که برایت پیش آمده،

وظیفه‌خواهندگی حاجت

و قصد آن را داشته‌ای، مثلاً هرگاه ستمگری در صدد کشتن تو باشد، و تو برای خلاصی از گزند او روزه حاجت گرفتی، باید توجه داشته باشی که مهمتر از آن حاجت دینی توست، که آن حاجت گذشت و رضای حق از تو می‌باشد، و اینکه بر تو اقبال کند، و عملت را بپذیرد، زیرا در کشته شدن، دنیایت فاسد می‌شود چنانچه دینت سالم باشد، به علاوه اگر کشته نشوی، به ناچار یک روز خواهی مرد، ولی اگر عفو و رضای خدا برایت حاصل نشود، در دنیا و آخرت هلاک خواهی شد، و هراسها و شدایدی که به خیالت نمی‌رسد برایت پیش خواهد آمد، و اینکه گفتیم حاجت امام زمان را بر حوایج خود پیش اندازی، برای این است، که بقای دنیا و اهل آن به واسطه وجود آن حضرت است، بنابر این هرگاه وجود تو، محفوظ به وجود شخص دیگری باشد، چگونه قابل قبول است که حوایج و خواسته‌های خود را بر حوایج او مقدم بداری؟ و بر تو معلوم باد که آن حضرت، در حاجات خود، از نماز و روزه تو بی‌نیاز است، و نیازی به تو ندارد، ولی مقتضای بندگی و وظیفه تو آن است، که به آن صورت عمل کنی، چنان که دعاهای خود را با صلوات بر ایشان صلوات الله علیهم

نماز استغاثه

اجمعین آغاز می‌کنی.

نماز استغاثه: [استغاثه: دادخواهی و پناه جویی]: در کتاب «مکارم» آمده: چون در شب خواستی بخوابی، بالای سر خود ظرف پاکیزه‌ای، که در آن آب پاک باشد بگذار، و آن را با پارچه پاکیزه‌ای بپوشان، چون در آخر شب برای نماز شب بیدار شوی، سه جرعه از آن آب بپاش، و با باقی آن وضو بگیر، و رو به قبله کن، و اذان و اقامه بگو، و دو رکعت نماز بجا آور، و هر سوره‌ای که خواستی در آن بخوان، چون از «حمد» و سوره فارغ شدی به رکوع رفته و در رکوع بیست و پنج مرتبه بگو: یا غِیَاثَ الْمُسْتَغِیْثِینَ؛ پس

ای فریادرس دادخواهان

سر از رکوع بر می‌داری و همین ذکر را بیست و پنج بار می‌گویی: و همچنین در سجده اول و پس از سر برداشتن، و در سجده دوم و پس از سر برداشتن، در هر کدام بیست و پنج مرتبه می‌گویی، و رکعت دوم را نیز به همین کیفیت به جا می‌آوری، که در مجموع سیصد مرتبه گفته می‌شود، آنگاه تشهد می‌خوانی، و سلام می‌دهی، و پس از سلام سر به جانب آسمان بر می‌داری و سی مرتبه می‌گویی:

مِنَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ، اِلَى الْمَوْلَى الْجَلِيلِ؛ و حاجت خود را می‌طلبی، همانا

از بنده خوار و ذلیل، به سوی مولای شکوهمند

به زودی حاجتت روا خواهد شد